

Drobiž.

Sloni bredežo

Po Rodeziji v južni Afriki potujoči je videl čredo slonov prebresti reko in jih opisuje takole:

Taboril sem ob reki Kafu v severovzhodni Rodeziji. Nekega dne sem opazil na obeh bregovih veliko različnih slonovskih sledov, zato sem sklepal, da sem naletel na njihov brod, in nisem se zmotil.

Ko sem namreč naslednjega dne snazil puško, mi moj črni vodnik naenkrat zašepeče: »Nzovo, bvana!« (Sloni, gospod.) Pogledal sem za njegovim prstom in res zagledal šestnajst slonskih samic, ki so se kakih deset metrov više od taborišča bližale reki.

Bil sem radoveden, kaj nameravajo, zato jih nisem hotel motiti; brž dam fantom molče znak, naj se vležejo na zemljo in molčijo, sam pa se po vseh štirih začnem plaziti proti slonom, dokler se jim ne približam na petdeset metrov. V mojo srečo je veter močno pihal proti meni, zato me sloni niso mogli zavohati.

No in zdaj sem bil priča zanimivega prizora. Najstarejša in največja samica prva stopi v vodo. Počasi in previdno otipava pot korak za korakom, kajti voda postaja vedno globlja. Po dvajsetih metrih moli iz vode le še glava; še nekaj metrov in samica izgine, samo rilec še vidim. Ko pribrede na sredo, pa tudi od rileca ostane nad gladino le še 15 cm. Nato pa je voda zopet plitvejša in kmalu se pokaže iznad vode glava in pleča. Tedaj se žival obrne in se zopet pridruži tovarišcam.

Ko se starka malo oddahne, krene zopet v reko, ostale pa za njo. Zopet izginejo v valovih, dokler ne ostane nad gladino le še šestnajst končkov rileca, kakor da bi podmornice s periskopom preiskovale površino.

Pozneje sem se v čolnu peljal čez reko in ji meril globino. Na najglobljem mestu sem dognal pet metrov.

Kaj takega pa še ne. Gori v Palatinatu je bilo. — Meseca julija gre mati s svojim otročičem po opravkih na polje. Med delom pusti fantiča ob robu gozda, da se igra po mili volji. Čudno! Izpod grma prileze marogast modras. Otrok ni take golazni še nikoli videl. Všeč mu je, pa se začne z modrasom igrati. Strupena kača mu ni nič zalega prizadejala. Kako

se je pa prestrašila mati, ko je zagledala svojega ljubljenca v tej slabi družini. Brž je otroka odmaknila in zbežala. — Je pač angel varuh otroka zvesto čuval!

Kdo je najnesrečnejši?

Nuršivan, kralj perzijski, je vprašal mnogo indijskih, perzijskih in grških modrijanov. Skoro vsi so mu odgovorili: bolnik, slepec, Mihir, najstarejši, pa je rekel, da je najnesrečnejši tisti, ki v vsem svojem življenju ni naredil nobenega dobrega dela. In pritrdil mu je kralj in ves zbor modrijanov.

Gosposki jeleni

Popotnik je obiskal japonsko mesto Nara in pripoveduje takole: Nara je ljubko staro mesto v osrčju japonske dežele, polno solnčnih tempeljčkov in spominov na mogočnost osmega stoletja.

Popotnika pričakuje v tem mirnem koticu prav nenavaden sprejem. Ko sem stopil iz tramvaja, so me obkolili trije mestni odposlanci. Pogledali so me z mehкими rjavimi očmi, nato pa se obrnili. Razumel sem jih takoj, da mi je iti za njimi. Čeprav tukajšnji rojaki, vendar niso znali japonski, bili so namreč jeleni!

Kajpada so vedeli, da si hočem ogledati park in tempelje. Zato so me odvedli naravnost v park in mi sproti predstavljali svoje tovariše; vse pa so delali brez naglice in z uglajenimi, ljubeznivimi kretnjami, kakršne je poznala stara Japonska. Niso pa bili tako olikani tudi vsi njihovi tovariši. Tiščali so vame in me tudi suvali, ako jih nisem takoj posladkal z bonboni in piškoti, ali pa me kar porivali proti malim stojnicam, kjer so ljudje prodajali jelenom tako ljube sklادance ali oblate.

V Nari so namreč jeleni gospodarji. ljudje se samo trpijo, in gorje človeku, ki bi storil jelenom kaj zalega! Temu je že davno, da je neka žena prišla na balkon izprašit preprogo. Po nesreči pa je iz gub padel nož, ki ga žena ni opazila. Ter zadel po ulici stopajočega jelena in ga ranil. Ženo so obsodili in jo usmrtili.

Že tri tisoč let so jeleni v Nari nedotakljivi. Zakaj, ne ve nihče povedati, vse je zavito v legendo, kakor toliko drugih japonskih izročil. Legenda pa pravi, da je nekoč neki bog na prelepi košuti prijezdil v Naro. Bog je izginil, pustil pa je v Nari košuto, in vse stotine jelenov, ki danes pohajkujejo po ulicah in parkih, so baje njeni potomci, torej dar nebeškega sla.

Tudi pek lahko dobrotnik. V Londonu je v okraju Holborn na Cesti rdečega leva umrl mož, ki ga bodo še dolgo pomnili. Bil je pek Doig. Pekel je najlepše in najboljše štruklje po pol dinarja. Še žive ljudje, ki jih pri njem kupujejo že 60 let. Bili so dobri, sladki, štirioglati in polni rozin. Noben drug pek se z Doigom ni mogel kosati. Vpeljal je pa tudi hlebčke z napisom »Revežev prijatelj«, ki so prav tako zasloveli, ker so bili dobri, tečni in poceni.

Za njim sta podjetje prevzeli dve ženski, delavni in pobožni. Nekega jutra vstopi možak in nejevoljno zagodrnja: »Kakšno prokletost vrele!« Pa se brž oglasi prodajalka: »Kar Bog pošlje, ni prokletost.«

Pristan se prileže. Pri londonskih skladiščih ob Temzi je pristala ladja, katere posadka se je globoko oddahnila. Ladja

je jadrnica na štiri jambore. Pripeljala je iz Avstralije 5000 ton pšenice.

Od Avstralije do Rta dobre nade je potrebovala 60 dni, pa vendar je še nekako šlo. Kakor hitro je zavila v vode Atlantika, se je pa pričel ples. Veter je bil tako močan, da je jadra odpravnil in odnesel kakor papir. Bali so se, da kmalu sploh ne bodo več imeli platna za nova jadra. Veter pa je pihal zdaj od ene in zdaj od druge strani, barko suval, jo premetaval in se z njo grozno igral dan za dnevom. Krov so valovi včasih postavili pokonci, da je bil kakor stena in mornarji so morali napeti vse sile, da jih ni pometlo v morje. Drugič zopet so preplavili palubo, da so jih vode nosile po ladji kakor koščke lesa. Pa vendar ni odneslo nobenega moža. Srečno so dospeli v pristan, da si v težkem mornarskem življenju privoščijo počitka.

UGANKE • SKRIVALICE IN DRUGO

Ura.

(Janez Ložar, Ljubljana.)

Dopolnitev.

(France, Središče.)

M	?	k	?	i	?	r	?	j	?	k
?	t	?	l	?	t	?	o	?	i	?

Mesto vprašajev vstavi sledeče črke: a, b, č, i, o, o, o, r, s, t, ž in dobiš vremensko napoved.

Številnica.

(—zl—, Ljubljana.)

- 1, 2, 3, 2, 4 Ključ:
- 5, 3, 6, 7 1, 4, 19, 2, 20 = slovenski mladinski list.
- 8, 4, 9, 10, 11 7, 12, 8, 2, 16, 3, 2, 6 = 12, 7, 13, 9, 11 = slov. mladinski list.
- 14, 1, 2, 3, 7 11, 5, 13 = vonj.
- 15, 7, 3, 1, 7 15, 17, 14, 17, 18, 9, 12 = = cerkvena prireditiv.
- 2, 16, 17, 18, 7 Črke namesto debelo tiskanih številk povedo pregovor.
- 18, 7, 19, 7

Rešilci in imena rešilcev se sprejemajo 10 dni po izidu lista.

Rešitve iz 7. številke.

Vremenska za marec.

Sušca prah velja več kot kup zlata.

Z eno potezo.

V vrtecu od črk D—C, potem mali krog do C nazaj, nato od C—B— zopet krog nazaj do B, nato od B—A, nato po ravnih črtah do VSODJLVGFEDJ u z LUKHDPTWSX, nato po velikem krogu nazaj do X—RN nazaj do —D.

Vprašanja.

1. Nikjer.

2. »Žerjav« = stroj za vzdigovanje tovorov.